

Fallenka

MARTIN ROTA

Exploited

HOUSE

makyna016

Já, **JúTuber**

2

GOLD
200

COO
BOO

Já, **JůTuber** 2

sepsáno JůTubery

Tomáš Chvála

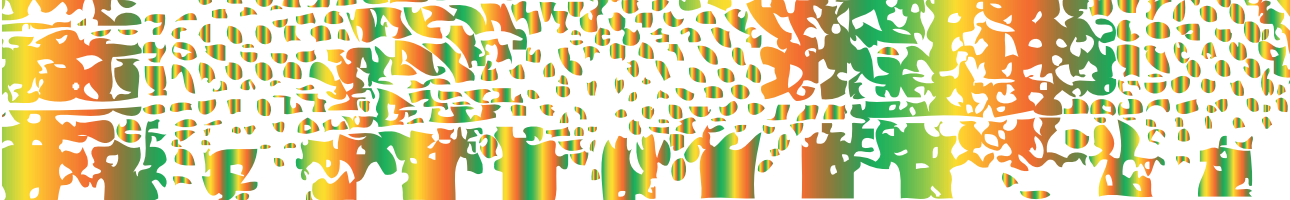
COO
BOO

Děkujeme za profesionální rady skvělému
režisérovi Štěpánovi Kačírkovi z České televize.

© Petr Srna, Jakub Holý, Tomáš Chvála, 2016

© Street Light Production, 2016

ISBN 978-80-7544-075-4

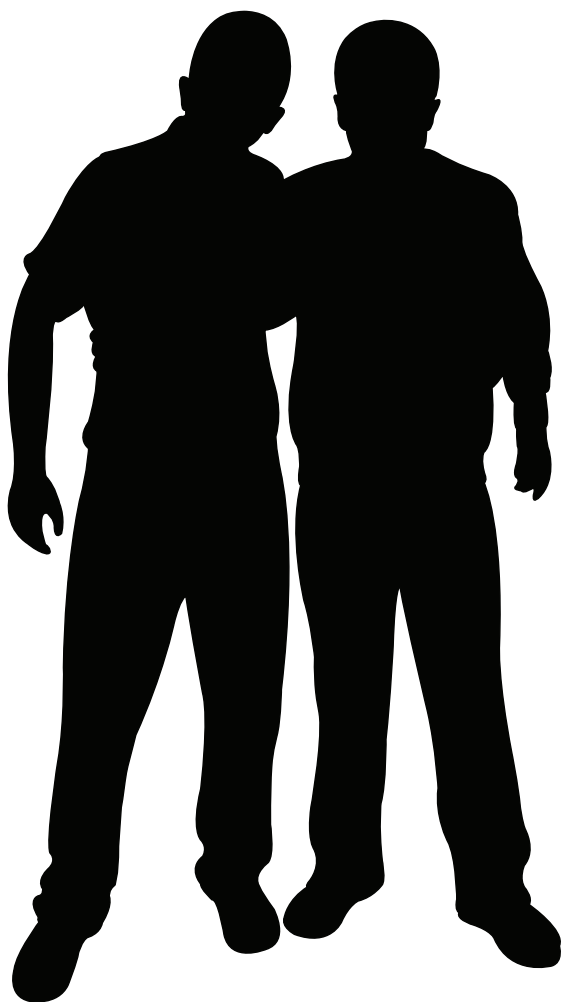

ÚVODNÍ SLOVO

Jmenuju se Manuel středa a k tomuhle nezvyklému jménu jsem přišel ve chvíli, kdy se můj španělskej táta rozhodl intenzivně přátelit s mojí českou mámou. Když si uvědomili, že jsem na cestě, udělali dohodu, že jméno vybere táta a příjmení bude po mámě. Jako, žádná výhra. Jasně, mohl jsem se jmenovat i hůř (třeba Adolf Zabiják), ale to je slabá útěcha. Kromě mě měli ještě ségru Martinu, která šilenýmu jménu utekla. Na druhou stranu má jiný starosti, je teď totiž těhotná se svým klukem Ritchiem. Ritchie toho moc nenamluví ani nenadělá. Vlastně nedělá vůbec nic. Je to takovej ten druh povaleče, kterej kdyby skejsnul na opuštěným ostrově a kvůli přežití by musel vyšplhat na strom pro banán, radši by dobrovolně chcípnuv, protože to by dalo miň práce. Sestra má fakt otrěsnej vkus.

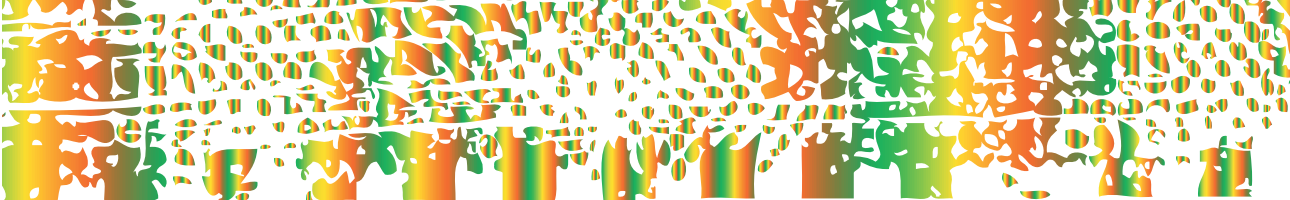
Jak asi tušíte, se svým jménem jsem si v životě dost užil. Manuel má blízko k Emmanuele, což je vždýcky vděčnej zdroj humoru, a středa svádí k „je ho tam třeba“. Bejvali deváťáci si to přebrali tak, že je třeba mi každou středu máčet hlavu ve školním záchodě. Osmička pro mě byla jedna velká toaletní sprcha. Můj nejlepší kámoš se jmenuje Holub. Ne, nikdo ho naštěstí nenuťl litat (s jeho schopností mít každej tejdén otrěs mozků by to bylo hodně smrtelný), ale do něj pro změnu deváťáci každou středu rvali zrní. Mělo to aspoň tu výhodu, že je díky tomu Holub huběňour. Já jsem naopak takovej malej váleček. My jsme teda oba malý, díky čemuž se snadno dostáváme na seznam ohrožených druhů. Naštěstí se kamarádíme

s Bednářem a Bednář je někdo, s kým si lidi neradi zahrávají. Není nijak vysoký, ani namakaný, ale má dost nebezpečnou auru. Díky ní každý ví, že pokud se v jedné místnosti sejde Bednář a třímetrová zrůda s nožema místo zubů, není Bednář ten, kdo má v tu chvíli problém. Před pár měsíci jsme s Holubem objevili svět YouTube a naprosto nás dostal. Rozhodli jsme se sami začít natáčet videa. Po pár měsících pořád nejsme vyložený celebrity, kterým by fanynky kempovaly před dveřma, ale čísla v videi rostou každým dnem. Teď jsme konečně v devítce a hodláme to někam dotáhnout. Teď, pokud dokážeme dokončit školu (tělák je náš dlouholetý nepřítel, kde nikdy k rupnutí nemáme daleko) a neobjeví se nějaká nová jobovka.

enjoy

KAPITOLA 1 –

VĚTŠÍ ZNAMENÁ LEPŠÍ

5. října, pondělí

Život miluje změny. Já je nesnáším. Kterákoli změna ve stylu přesunutí oblíbeného programu na jiný čas nebo novejš jízdních řádů vede v mém životě k chaosu. A to teď nepíšu našťavaně jen proto, že jsem dneska 40 minut mrznu na zastávce a pak jsem si v televizi omylem zapnul pořad, ve kterým Láďa Hruška lidem radil, jak ze skořápky a tří páráték vytvořit krásnou vánoční ozdobu. Říkám to proto, že v posledním půlroce se mi rozvedli rodiče (epická změna číslo 1), milá sestřička začala vinou těhotenství nabírat na váze i náladách (epická změna číslo 2) a našli jsme mrtvou učitelku (epické zážitky číslo 1!).

Ale neříkám, že některé změny nebyly k dobrému. S Holubem se jsme pustili ve stylu odvážnejch mořeplavců do vod internetu a na YouTube jsme si během pár měsíců přišli na slušnej počet fanoušků. Konečně se z nás stali devátáci, takže jsem byl zbaven povinnosti středečního umývání hlavy v záchodě a do Holuba konečně nikdo pravidelně nerve zrní. Abych to upřesnil, devátáci Holý a Srna, který mě šikanovali, jsou teď na střední, a co jsem slyšel, tak dostávají pěkný kotel od čtvrtáků. Holýmu prej každé pátek depilují podpaždí voskem – a to fakt bolí. Jednou jsme to jako challenge zkusili ve videu s Holubem a Holub u toho tak řval, že se u nás pak objevila záchranka, protože si soused myslel že nějaká ženská rodí. No a Srna to taky nemá lehký, jeho holka mu prej nasadila parohy – víte, jak to myslím – zakoukala se do nějakých týpka no a... no víte co. Takže ze Srny je teď jelen a každé mu říká paroháč. Drsnej život. Ale zpátky k těm změnám, taky jsem začal chodit s Majdou. Holkou, co bydlí o patro níž, díky který moje tepová frekvence pravidelně stoupá do závratnejch výšin, takže jsem něco

něco mezi Red Bullem a vysokorychlostní stíhačkou (nebo možná připomínám vysokorychlostní stíhačku, která má místo běžného paliva Red Bull).

Takže bych měl vlastně milovat změny. Můj táta vždycky říká, že na každou dobrou změnu přijdou dvě strašné (jako příklad dává to, že měl jednou s mámou ještě na škole sex, a díky tomu pak s ní musel mít i mě a ségru). Ale abych se konečně dostal k tomu, co se v posledních dvou tejdnech stalo a díky čemuž v mém životě začíná nová kapitola pekla.

Začneme tím, že se Majda stěhuje. Kam? Popravdě netuším. Její rodiče podlehli modernímu trendu stěhování do malejch satelitních městeček, jejichž jména ještě ani nejsou na mapě. Snažila se mi to nějak vysvětlit, ale má tak vypečený orientační smysl, že by mě nedokázala pravděpodobně navigovat ani z jednoho rohu místnosti do druhého. Každopádně vím, že se poblíž nachází chráněná oblast s káňatama, jeden z největších pařezů u nás a dobytčák ve tvaru podkopy, na kterej jsou prý tamní domorodci velmi hrdí. S nalezením lokace si Google snad poradí. Horší to bude, jak se budeme s Majdou vídat. V našich zlatejch patnácti není nějaký velký cestování zrovna na skladě a na to, abych rodičům začal krást auta a nenápadně se po večerech přesouval, jsem viděl málo dílů Top Gearu a moc dílů Kobry 11. Víím, že je to jen seriál, ale co jsem z něj tak vypozoroval, necejtím se při cestě po dálnici vůbec bezpečně.

Jeden by řekl, že odchod Majdy musí bejt to nejhorší, co se mi mohlo stát. Ale kdepak. To je jen začátek! Zřejmě abysme se náhodou nenudili a tu devítku si moc neužili, přišlo hodně novejch spolužáků. Proč? Do devítky třetina kámošů nenastoupila (satelitní život je zřejmě teď nějaká epidemie) a bylo nás tam málo. Tak málo, že to začalo někomu vadit, a tak se nám rozhodli přidělit magory z blízky jedličkárny. Ona to přímo jedličkárna není, ale říkáme jí tak. Jde o školu pro problémový děcka. Kdo je ok a neměl tendenci ve školce pitvat zvířata, ten šel do kachličkárny. Ti horší skončili v jedličkárně. Protože tamní třídy začaly připomínat hodně těsný kotce pro divoký zvířata, vyřešily to chytrý hlavy tou nejšilenější cestou – jednu celou třídu přihodily k nám a rozhodily ji do áčka, béčka a céčka. Takže máme ve třídě 7 novejch sígrů, který hned první den obsadili záchody, vybíraj vstupný a obíraj každýho o svačiny. Možná si říkáte, že to zarazej učitelé. Chyba lávky, těm ty svačiny berou taky.

A někdo mi nalepil na skříňku obrázek záchodu. Ve středu asi nepůjdu do školy.

6. října, úterý

Chtěli jsme po škole natočit s Holubem nový video na našem oblíbeném tajném plácku, o jehož existenci jsme si mysleli, že už ví jen městské botanik (je to takovej podivnej chlap, kterýho si město najalo na údržbu místní zeleně, což by ničemu nevadilo, kdyby nenosil baloňák a věčně nezalejzal do keřů) a ženská na úřadě správy nemovitostí. Sígři nás ale překvapili a z vraku auta, který se tam objevilo v létě, si udělali základnu a okolo dali cedule „Vstup jen na vlastní nebespečí“. Bednář, kterej šel s náma, okamžitě vystartoval, protože je v posledních měsících háklivej na gramatiku. Začal hodně číst a ukázalo se, že knihy jsou v jeho životě to jediný, co v něm dokáže probudit emoce. Akorát v přítomnosti Kláry Mráčkové dělá s obličejem něco, co je zřejmě projev radosti, ale těžko se to u něj hodnotí. Emoce se s jeho tváří setkávají velmi vzácně. Pravděpodobně nechtěj přijít k úrazu.

Gramatiku se vyplatí nepodcenit. Pokud budeš mít sebelepší video a dáš mu titulek „Nejzajímavější vjemy, co se dají koupit na ynternetu“, budeš zkrátka za blbce. I kdybys byl ve videích nejvtipnější, podobné chyby ti dají diváci pěkně sežrat prostřednictvím hejtů, dislajků a komentářů pod videem. Ale každý si občas není jistý, jak se co píše a tak, proto doporučujeme Internetovou jazykovou příručku (**prirucka.ujc.cas.cz**), kde najdeš fakt úplně všechno.

TIP

Zatímco Bednář volal do zbraně a začal se připravovat k útoku, s Holubem jsme ho s vypětím veškerých sil odtáhli na stanoviště číslo 2, který jsme objevili kdysi o prázdninách. Jde o neuvěřitelně obrovskou třešeň, která je vždycky úplně vosypaná. Má to svůj důvod – stojí na pozemku domova důchodců a v tom už dneska

nežije naprosto nikdo, kdo by ten strom mohl česat. Upřímně, většina obyvatel domova k tomu stromu nedokáže ani dojít (jeden stařík se o to odvážně pokusil minulý léto, kdy byly takový ty hrozný čtyřicetistupňový vedra, a od té doby je u stromu malej dřevěnej křížek a svíčka). Výhoda toho stromu je jeho vejška. Je TAK vysoký, že je z něj vidět kiláky daleko a i na tajnej plácek. Začali jsme proto naše nový nepřátele studovat z dálky. Po několika hodinách pečlivýho pozorování jejich chování jsem měl pocit, že koukám na některý z dílů *Planety opic*. Rozdíl byl akorát v tom, že opičáci uměli používat nástroje. Tahle banda vypadá, že skoro ani neumí chodit po zadních. Ale možná to bude mít co dělat s tím, že se z vraku auta neustále kouřilo a vycházel z něj smích.

7. října, středa

Obava ze středy byla sice oprávněná, ale výsledná rána byla nečekaná. Byla to totiž opravdu rána. Zatímco bejvalí devátáci měli aspoň infantilní smysl pro humor, tohle jsou prostě jen hovada. Takže mě i Holubovi dali ránu pěstí. Když jsem se ptal proč, řekli: „protože je středa“. Když jsem se zeptal, jak to souvisí, dostal jsem druhou pěstí. Příště už se ptát nebudu.

8. října, čtvrtek

Klid na domácí frontě. Sígři nepřišli do školy, takže zavládl vzácný klid a záchody se opět otevřely pro širokou veřejnost. A do třídy dorazil ještě jeden nováček. Tentokrát našťěstí neškodnej. Jmenuje se Robert Mašín, a pokud je někdo předurčený k tomu, že bude ajťák, je to jednoznačně Robert. Má ohromný štěstí, že nastoupil do třídy dneska. Přišel v triku, na kterým je stará počítačová deska a nápis „PC rulez“. Sešity si přinesl v diplomatickým kufříku. I když je mu patnáct, už mu řádnou vlasy, na bradě má něco, co zřejmě považuje za vousy (táta takovej chlupům říká, že to „má jak žába na přirození“), a po fyzický stránce to taky není žádný atlet. I když, já mám se svým tělem, který vypadá, jako když je složený z koblih, co říkat. Ale Robert je celkem normální, až na takový to pivní břicho, který ovšem z piva nemá. A ještě nás pozdravil větou: „Je tady někde šachovej kroužek?“ Bejt tady sígři, sežrali by ho i s chlupama.

Protože už máme s Holubem pár videí za sebou a u každého se objeví někdo, kdo nám snaživě vysvětluje, že jsme nevtipný hovada, který všechno dělají špatně, rozhodli jsme se uspořádat mezi spolužákama anketu. Poměrně dost lidí na škole nás sleduje. Ne že bysme zas tak váleli, máme svoje slabší chvíle. Pořád se učíme, takže máme občas šílenej zvuk, jindy nám nevyjde světlo a minule jsme zkoušeli točit o jídle, u kterého se ukázalo, že umíme říct akorát chutná/nechutná (holt inspirace se nedostaví pokaždý). I tak na naše videa naštěstí kouká hodně lidí ze školy, a to proto, že nikdo jinej z našeho okolí JůTuber není. Z ankety vyšly dost rozporuplný výsledky. Samozřejmě to musí bejt vtipný. Což je asi podobně užitečnej postřeh, jako když vám někdo ke sportovnímu výkonu řekne, že *musíte bejt dobřej*. Hodně spolužáků zvýraznilo originalitu. Pokud je to zkrátka něco, co člověk jinde nevidí, okamžitě body k dobru. A pak máme bejt samozřejmě sami sebou. Úplně cejtím, odkud vítr vane. Holub má občas tendenci používat ve videích batmanovskej hlas, aniž by to mělo nějakej důvod, a já jsem se párkrát přistihnul, že mluvím jak podle učebnice. To neznamená, že by člověk měl začít mluvit sprostě. Ale nevypadat ve videu, jako že je právě na recitační soutěži.

Nemusíš nutně dělat to, co dělají ostatní. Některé populární věci, které frčí, ti nemusí sednout. Zeptej se proto sám sebe, než začneš natáčet, co tě zajímá, a dělej o tom videa. Svého diváka si najdeš.

TIP

10. října, sobota

Pátek byl pekelnej. Stavila se těhotná sestřička a doprovázel ji její boyfriend Ritchie aneb jak mu táta říká „Ty“. Jejich dítě, malej Ty, ségre způsobuje něco, co ona sama označila za neustálou křeč. Když jsem se zeptal jakou, kopl Ritchieho mezi nohy. Jeho výraz mi dal jasnou odpověď. Protože jsou naši rozvedení a návštěva se tak obešla bez táty, bylo to míň zábavný než normálně. Ritchie totiž mohl tiše mlčet, jak to vždycky dělá, a nikdo si z něj kvůli tomu neutahoval. Máma dokonce vypadala, že ho ráda vidí! Ukázalo se, že má Ritchie docela bohatou tetu, která když slyšela, že ségru využil jako lidskej inkubátor pro šíření svýho genetickýho materiálu, okamžitě slíbila, že jim koupí byt, auto a zařídí Ritchiemu práci. Běžnej smrtelník by pravděpodobně začal skákat nadšením tři metry vysoko a děkovat bohu, ale Ritchie ne. Tomu je zkrátka všechno jedno. Když se to dozvěděl, řekl „hm“ a pak šel na pivo. Táta říká, že Ritchieho životní cíle jsou definovaný větou „ráno vstanu a pokusím se přes den nezapomenout dejchat, abych do večera neumřel“. Slovo ambice mu nic neříká, ale ségre to nevadí, protože ho miluje. Táta říká, že láska je blbá. V tomhle případě je zřejmě i hluchá, slepá a lehce retardovaná. Vždycky když řekne Ritchiemu něco zamilovanýho, ten na to odvětví „hm“. O čem si ty dva povídaj, když jsou sami, to je mi záhadou.

Máma každopádně od chvíle, co je Ritchie „chlapeček s penězma od tetičky“, výrazně pookřála a vždycky ho doma vítá s úsměvem. Sice je jasný, že si ve skutečnosti myslí něco jinýho, ale už se dokáže přemáhat, protože věří, že z těch peněz ségre něco kápne. No jo, peníze mají moc. Což mi připomíná, že už máme s Holubem pár desítek tisíc zhlédnutí a furt jsme nezačali řešit reklamu a peníze. Asi je načase. Co si budeme povídat, mít vlastní peníze by bylo fajn. Explo (jo, ten známej JůTuber, kterej nechápu jak, ale napsal mi na FB, že se mu naše videa líběj) mi nicméně říkal, že i když člověk natáčí na YouTube, není to jen o penězích za zhlédnutí. Tohle budeme muset s Holubem ještě pořádně prozkoumat.

Jakkoli Ritchieho nemám rád (tou svojí nevýrazností mi připomíná takový ty děsivý novinový titulky: „Byl to tichej kluk, nikoho by nenapadlo, že vyvraždí celou rodinu sekýrou“), musím ale ocenit, jak ted' ségru zvládá. Během tý krátký dvouhodinový návštěvy mu třikrát řekla, že ho nenávidí, dvakrát ukázala na břicho s tím, že je to jeho vina, a každý jídlo, co jí máma dala, bylo buď

moc horký, moc studený, moc přesolený, nebo nedosolený. Po chvíli jsem ji nenápadně začal natáčet. Ne že bych ji chtěl dávat na net, ale pár podobnejch návštěv a budeme mít s Holubem dost inspirace pro video „20 věcí, co dělají těhotný ženský“. Mohl bych taky natočit „20 faktů o mně“, ale zatím si nejsem jistej, jestli by to někoho zajímalo.

Na **20 faktů o mně** se lidé budou chtít kouknout jen tehdy, pokud je opravdu zajímavá osoba, která fakta vypráví. Je proto třeba napřed zaujmout, dělat něco zajímavého, co lidi budou chtít vidět nezávisle na tom, kdo video dělá, a až po úspěchu začít mluvit o sobě.

TIP

Abych si zpestřil sobotu, vyrazil jsem za Majdou. Měli jsme jít do kina, ale otevřela mi její máma s tím, že Majdě není dobře a nikam nemůže. Tak jsem šel za Holubem. I ten nikam nemohl, protože se ráno pokoušel něco natáčet z okna. Ještě že bydlej tak nízko, má jen lehký otřes mozku. Bednář doma byl, ale říkal něco o tom, že ho čeká „drsná sobota“. Nejsem si jistej, co to znamená, ale vůbec nebudu pokoušet štěstí tím, že bych to zjišťoval.

11. října, neděle

Po proflákaný sobotě, kdy jsem otrávenej přišel domů a strávil celý den tím, že jsem koukal na videa na internetu (schválně neříkám jen na YouTube, protože to byly... různé videa), přišla ještě proflákanější neděle. Mámu popadl amok a přešla do útočného uklízacího módu, kterej nazývá „letošní první vánoční úklid“. Asi to zní v říjnu dost pomateně, ale není v tom sama. V okolních nákupních centrech už začínají nenápadně hrát jednou za hodinu písničky, co rytmem připomínají „Néésém vááám nóóóviny“, sem tam se někde objeví červenobílá výzdoba a přísahal bych, že jsem včera v jednom z obchodů slyšel zacinkat rolničku! Máma je v tomhle období ještě nebezpečnější než kdy jindy. Říjnem

to teprve začíná, to až nápadně rychle mizí skvrny ze země a špinavej talíř se člověku skoro teleportuje pod rukama a přistane v myčce ve chvíli, kdy dávám do pusy poslední sousto. Listopad má pak u nás v pološlený domácnosti, kde by kontrola z hygieny brutálně utřela, nádech opadanýho listí a buzerace. Máma se změní ve školníka a vadí jí ÚPLNĚ všechno. Dokonce nás nutí, abysme měli na přezůvkách takový ty návleky, co dávají v nemocnicích. To extrémně vytáčí především babičku, která se v přítomnosti čehokoli, co připomíná špitál, necejtí dvakrát příjemně.

To správný šílenství ale přichází až v prosinci! To už nad sebou máma totálně ztratí kontrolu a začne člověka doma prakticky pronásledovat se smetákem v ruce. Táta se v prosinci bavil tím, že chodil po bytě se sušenkama a drobil je na nejrůznější místa. Máma z toho chytala nervy. Táta říká, že to pro něj byl pokaždý „ten nejlepší možnej vánoční dárek“.

Táta na Vánoce ožívá dost nečekaným způsobem. Zatímco po zbytek roku si vystačí s ovladačem a nezájmem o lidi a život jako takovej, okolo Štědrýho dne se v něm probudí malý dítě, který se těší na kapra, dárky, koledy a pohádky v televizi. Je to dost nepřírozený, až strašidelný. Asi tak, jako kdyby se Bednář začal nahlas smát nebo Ritchie řekl celou větu. Máma tátu vždycky ve výzdobě doma krotila, protože „pak nechtěla ten bordel uklízet“. Nejsem si jistej, co táta letos provede se svým bytem, když může bejt konečně po jeho.

Jediný, co táta na Vánocích nesnáší, je Santa. Tvrdí, že „ten pupkatej americkej šmejda nemá v českých Vánocích co dělat, že máme Ježíška“. Loni se dokonce

jednoho pokoušel na ulici přejet, ale pak tvrdil, že to bylo náhoda a zkrátka jen chtěl jet chvíli po chodníku.

13. října, úterý

No, včerejšek byl výživnej. Sígři zřejmě o víkendu utratili všechny peníze za cigára, a tak se v pondělí vrátili do školy, aby znovu rozjeli svůj záchodovej byznys. Musel jsem si odskočit na velkou, což všeobecně nerad ve škole dělám, ale jinak to nešlo. Musel jsem ze sebe vyklepat 15 korun a svačinu, abych byl konečně s patřičným hukotem vpuštěnej na záchod. Vždycky mi to trvá. Ne, že bych byl nemocnej. Táta říká, že pro správnýho chlapa je záchod posvátný místo, kde má svůj klid a může tam bejt, jak dlouho chce. Takovej děda, kterej tam i umřel, bejval na záchodě tak dlouho, že nikomu nepřišlo divný, když dva dny nevylejzal. Já když už jdu na záchod s nějakým tím větším případem, nedá mi to, abych nevytáhnul mobil a něco si rovnou nezahrál. Sígři na mě díky tomu zapomněli, protože obvyklej návštěvník záchodů se ve strachu o svoje zdraví tlačí k časovej rekordům, aby se co nejrychlejc zdekoval pryč.

Jak jsem chtěl mít aspoň chvílku klidu, nasadil jsem si i sluchátka, díky kterejm mě minulo školní zvonění. A sígři přirozeně do třídy nešli, zůstali na záchodech a automaticky očekávali, že nikdo není tak blbej, aby tam zůstával s nima. Jó hoši, to neznáte Manuela Středu.

Jak si sígři mysleli, že je nikdo neslyší, začali si mezi sebou povídat. No, povídat, byl to takovej shluk slov a pazvuků, ve kterým se občas objevila nějaká celistvá věta. Po pár minutách mluvenýho chaosu jsem pochopil, že se jejich vůdce jmenuje Baroch. Tak trochu jsem to tipoval, protože to byl od pohledu ten největší blb. Baroch je zvláštní hříčka přírody. Za prvý mu je už sedmnáct, což vyvolává opravdu hodně otázek (a nabízí se hodně zábavnejch odpovědí). Má metr devadesát a ve svém volným čase hrozně rád cvičí a jí jogurty. Nic jinýho nedělá. Prostě do sebe přes den láduje tunu jogurtů, pak si zacvičí, o cvičících pauzách sežere další jogurty a tak to pokračuje až do večera. Je na to hodně vysazenej, takže úkolem jeho kumpánů je, aby mu neustále sháněli nový jogurty. Jinak prý hrozej ztráty na životech.

Zhruba po dvaceti minutách se sígři rozhodli, že bude zábavnější jít vykrádat do přízemí školní automat na sladkosti, takže jsem se mohl proplížit bez újmy na zdraví zpátky do třídy. Naštěstí jsme zrovna měli fyziku s učitelem Chatkou, kterej proslul tím, že má ještě horší docházku do třídy než většina jeho studentů. Posadil mě bez ptaní a ještě mi dal plus za to, že jsem vůbec dorazil. Jestli má tenhle člověk děti, musí se mít doma jak v Disneylandu.

Opravdová zkouška přišla po škole. Sígři se totiž rozhodli líp seznámit s Robertem. Ten sice tentokrát nechal doma svůj diplomatickej kufřík a využil normální školní batoh, ale vzal si pro změnu tričko s límečkem a sako se záplatama na rukávech (vypadal ÚPLNĚ STEJNĚ jako náš učitel češtiny). Když jsme já, Bednář a Holub vylezli ze školy (chvíli nám to trvalo, museli jsme v jídelně počkat, než se

omáčka konečně vsákla do kaše, což při hustotě naší kaše trvalo libovejch 12 minut), už tam chudák Robert stál jen v trenkách. Vzali mu úplně všechno a na čelo napsali „robertek“. Bylo nám ho dost líto, tak jsme si ho fotili s klukama jen chvíli. Na Insta měla pak jedna z fotek celkem dost

lajků, možná není vod věci těchhle hovadin fotit víc. Stejně mi teď přijde, že Insta je lepší než Fejsbůk, protože tam jsou jen samý reklamy na dětskou výživu a připomnělý dvoukolový vozítka hoverboardy, nebo jak se jim říká.

Bednář při pohledu na Roberta prohlásil „tohle je válka“. Zní to odhodlaně, ale říká to skoro každěj druhej den. Naposled, když mu ujel autobus těsně před ním. (Zajímavý je, že druhej den měl ten autobus propíchnutý kola, ale to je určitě jen náhoda.) Tentokrát to ale myslel vážně, což se dalo odvodit od toho, že se mu během prohlášení trochu pozvedlo obočí. A víte co? Měl pravdu, tohle je válka! Pěkně si sígry podáme! Ještě teda nevím jak, protože neznáme jejich slabiny. Holub na to optimisticky prohlásil, že oni naše slabiny taky neznají. Nevím, jak to má on, ale mojí slabinou je jednoznačně to, že mi můžou zlámat kosti v těle.

14. října, středa

Středa začala dobře, sígři nepřišli do školy (že bych začal zas mít rád středy?) a našemu novému videu se daří. S Holubem jsme včera vydali challenge „Hádej, kdo jsem“. Není to nic originálního, ale lidi mají tyhle blbiny rádi, a protože už máme nějakých dva tisíce odběratelů a pravidelně se naše videa dokážou dostat i na 1 500 zhlédnutí, slaví to úspěch. Během pár hodin si nás pustilo několik set lidí a každou hodinu to skáče nahoru.

Drž se populárních témat a populárních slov. Když budeš mít podobné téma a název jako video, které má milion zhlédnutí, je větší šance, že právě tvé video někdo **nasdílí**. Není třeba za každou cenu zkoušet nové věci. Když něco vezmeš ze zahraničí, většina lidí si toho ani nevšimne. Stejně budeš opěvován za zkoušení nových věcí, protože budeš první v ČR/SR, kdo tady podobné video udělal. Pro české diváky budeš pořád „ten první“.

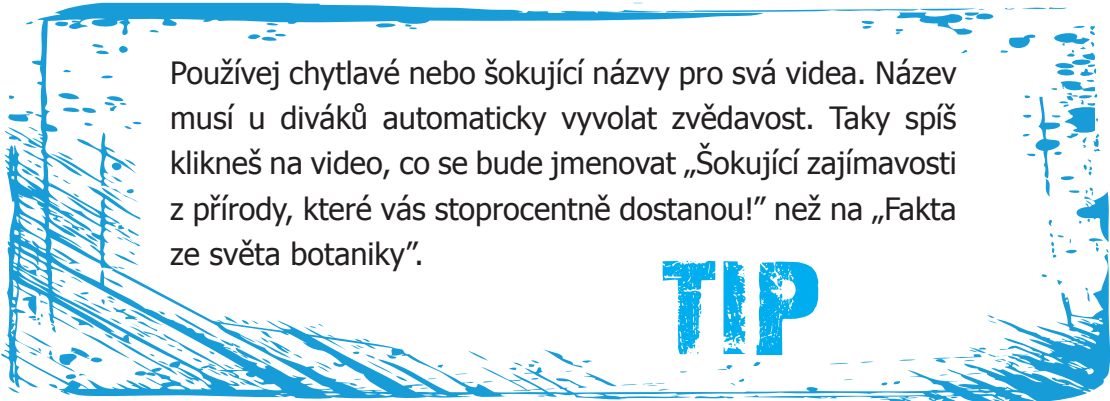
TIP

Po minulým dni jsme já, Bednář, Holub a Robert uzavřeli pakt. Optimisticky jsme ho nazvali Nebojácnej čtyřlístek (přestože Bednář hodně loboval za Krvavej čtyřlístek) a naším úkolem je sígry sundat. Nevíme ještě jak, nevíme ani úplně čím. Ale sundáme je. To je náš cíl.

Vzali jsme to hodně zodpovědně, takže jsme se rozhodli sígry pravidelně na směny sledovat. Naučit se jejich rituály, odhalit největší slabiny a pak je srazit na kolena! Což znamená, že jsme vyrazili ven po setmění, abysme viděli, co provádějí na tajném plácku v nočních hodinách. Holuba jsme z první hlídky vynechali, protože je sledujeme ze stromu a on má pořád díky svému poslednímu otřesu ve vejškách závratě. Bednář tvrdil, že mu přijela ségra ze zahraniční na návštěvu,

a tak musí bejt na povinný rodinný večeři. Zatímco to říkal, hrál si s novým nožem. Když jsem se ho zeptal, jakej má pro ni dárek, odpověděl: „A proč myslíš, že si tu hraju s tímhle nožem?“ Bože, doufám, že tím myslel, že jí ho dá.

Jednoduchejma počtama vychází, že první šmírovací šichta připadla na mě a Roberta. Kdyby o nás točili film, jmenoval by se *Špekoun a nerd v koruně stromů*. Nebo možná *Manuel a Robert spolu v akci*. Ani si nechci představovat, co podobnej název připomíná.

Používej chytlavé nebo šokující názvy pro svá videa. Název musí u diváků automaticky vyvolat zvědavost. Taky spíš klikneš na video, co se bude jmenovat „Šokující zajímavosti z přírody, které vás stoprocentně dostanou!“ než na „Fakta ze světa botaniky“.

TIP

Já jsem se na naši první sledovačku (Připadám si jak v nějaký detektivce!) dostavil v tom, v čem jsem byl ve škole. Robert zřejmě sleduje hodně filmů, takže byl kompletně v černém, přes hlavu měl přehozenou kapucu, a když dorazil, začal na mě mluvit šepem. Dokonce měl na tvářích takový ty šmouhy, co mají vždycky maskovaný vojáci (nicméně neměli doma uhlí, tak si je namaloval fixou... říkám si, jestli je mu jasný, že to nepůjde jen tak dolů). Zatímco oblečením byl Robert připravenej skoro na infiltraci do domu Justina Biebera, fyzický schopnosti naprosto odpovídaly jeho ajťácký duši. Nechápejte mě špatně, sám nejsem žádný Beckham. Do vzduchu vyskočím jen tehdy, pokud je na nějaký hodně vysoký policiče dobrá sušenka, a rychlej pohyb se u nás v rodině spojuje především se záchodem nebo s epilepsií.

Ale vedle Roberta jsem hotovej Šebrle! Mám svoje limity, ale přeci jen zvládnú jízdu na kole bez pomocnejch koleček, dokážu se s jistou roztřeseností udržet na bruslích, už celkem zvládám pracovat s kulatejma předmětama, aniž bych si u toho ublížil, a i nějakej ten výlez na strom dám celkem bezpečně. To mi

připomíná, že teď nedávno jsem zaslechl něco o bezpečnosti na internetu. Asi to znamená, že nesmíte střílet na monitor, nebo co.

Bezpečnost na internetu je hodně důležitá. Když se naučíš základní zásady, budeš v pohodě. Například není nic horšího než dělat Unboxing a natáčet balíček i se svou adresou. Potom každý úchylák hned ví, kde bydlíš. Právě bezpečnost na internetu bude hlavním tématem prvního představení s JůTubery na světě. Jmenuje se **Já, JůTuber LIVE** a premiéru bude mít v druhé polovině března 2016. Potom budou JůTubeři osobně objíždět různá města v Čechách a na Slovensku. Jestli chceš přijít taky – sleduj facebookové stránky Já, JůTuber nebo se zeptej ve škole.

TIP

Rychle jsem pochopil, že Robert považuje za sportovní výkon to, že dvakrát otočí klíčem v zámku. To je úplně nová forma lemrovství! Když se k jeho překvapení ukázalo, že nás do koruny stromu nevyveze výtah, ale budeme to muset zvládnout vlastníma silama, narazili jsme. Lezení po jednotlivých větvích by možná ještě šlo, ale jak ho dostat na tu první, která se nacházela zhruba metr a půl nad zemí. Nebylo v mejch silách ho tam vysadit nebo vytáhnout. A v Robertově slovníku se slovo „skok“ prostě nevyskytuje. Naštěstí se ukázalo, že obyvatelé domova důchodců zapomněli venku jedno chodítko, který nám šalamounsky nahradilo schody. Robert pro něj došel a bylo až děsivý, jak přirozeně s ním vypadal.

Po půlhodině šplhání (Robert si dal uprostřed přestávku na svačinu!) jsme konečně dorazili do koruny stromů, kde se nám nabídnul pohled na tajnej plácek. Sígři po vzoru neandertálců založili oheň a různě kolem poskakovali. Těžko říct, co dělali, ale já bych to nazval hrou „Kdo bude za největšího trotla“. Což bylo tak to nejzajímavější, co jsme ten večer viděli. Robert, kterej si vzal ke